

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail vfm@vfm.dk

ECO/ J.nr. 2009-4608

Dato: 26. juni 2009

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 29. maj 2009 følger hermed indenrigs- og socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 402 (SOU Alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Martin Henriksen (DF).

Spørgsmål nr. 402:

"Ministeren bedes kommentere vedhæftede artikel "Kommune fyrer Nørrebro unges støttepersoner" fra Politiken.dk den 9. marts 2009, herunder det faktum at Socialcenter Nørrebro har valgt at fyre 56 ud af 76 støtte- og kontaktpersoner på Nørrebro pr. 31. marts 2009, og i stedet ansætte 12-14 fuldtidsansatte, fordi indsatsen skal målrettes, gøres fleksibel og mere professionel med henblik på at imødegå området sociale og integrationsmæssige problemer, og ministeren bedes forholde sig til, om det er særligt tillidsskabende for den kommunale indsats på området, når man tilsyneladende i en længere periode har valgt at fastholde et personale, der ikke har formået at levere en tilstrækkelig professionel indsats overfor problematiske unge, og først skrider til handling, når områdets problemer eksploderer i en bande-krig og generelle sociale integrationsmæssige problemer?"

Svar:

Udgangspunktet for at tilbyde den unge en kontaktperson, er at den unge skønnes at have behov for en fast voksenkontakt, som den unges egen familie ikke kan opfylde. Kontaktpersonen kan yde støtte på mange områder, alt efter hvad den unge har behov for. En kontaktperson skal forholde sig til den unges totale situation. Det er derfor væsentligt, at den, der udpeges, er en person, som den unge føler sig tryk ved, og hvor der eksisterer et tillidsforhold mellem den unge og kontaktpersonen. Det kan være en person, den unge kender i forvejen, eller en person, hvor det vurderes, at der kan skabes et tillidsforhold.

Jeg ved, at kommunerne organiserer arbejdet med kontaktpersoner på forskellige måder. Nogle kommuner foretrækker at have faste fuldtidsansatte medarbejdere, der fungerer som kontaktpersoner, mens andre kommuner finder kontaktpersoner fra sag til sag, ud fra hvem den unge har tillid til, og forvaltningen har kendskab til.

Begge måder at organisere sig på, har fordele og ulemper.

Fordelene ved at have faste kontaktpersoner er muligheden for løbende at efteruddanne kontaktpersonerne, samtidig med at de kan trække på deres egne og de andre kontaktpersoners erfaringer. Ulempen er, at der ikke på forhånd er skabt et tillidsforhold til den unge, men at det først skal til at opbygges.

Fordelen ved at finde kontaktpersoner fra sag til sag er, at man kan trække på personer, som den unge kender i forvejen og har et tillidsforhold til. Ulempen er, at erfaringsudvekslingen har vanskeligere forhold, der kan ikke etableres en løbende efteruddannelse og det kan være svært at finde en person i den unges nærmiljø, som har både de rette kompetencer og viljen til at være kontaktperson.

Det er op til den enkelte kommune at træffe beslutning om organiseringen af deres kontaktpersoner. Også selv om det betyder, at organiseringen ændrer sig undervejs. Man skal være opmærksom på, at en ændring i organiseringen ikke nødvendigvis har noget at gøre med, at de eksisterende kontaktpersoner ikke er gode nok, men kan hænge sammen med et ønske om at ændre organiseringen, fx pga. rekrutteringssituationen, mulighederne for erfaringsudveksling eller andre forhold. Kommunen har således pligt til løbende at følge op på, om de foranstaltninger, som udsatte børn og unge tilbydes, er formålstjenstlige. Kommunen har ligeledes pligt til at ændre indsatsen, hvis der skulle vise sig behov herfor.

Karen Ellemann

/ Ellinor Colmorten